

Arrest

nr. 191 819 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Dobrixhë (gemeente Gjakovë) en bent u Kosovaars staatsburger. Op 16 februari 2011 werd u door het Commissariaat-generaal op basis van volgende feiten erkend in de hoedanigheid van vluchteling. In oktober 2001 zat uw broer J'. (...) op café en kreeg uit het niets slaag in zijn gezicht van N. P. (...). Uw familie verwittigde hierop de politie. N. (...) en J'. (...) werden meegenomen voor ondervraging. Een week later schoot uw vader G. (...) uit zelfverdediging N. P. (...) en zijn broer R. (...) dood. Uw vader werd opgepakt. De familie van de twee slachtoffers sprak hierop via de oude wijzen bloedwraak uit en eiste twee levens voor de twee verloren levens. Sindsdien voelden u en uw broers zich niet meer veilig. Uw vader werd uiteindelijk veroordeeld

tot een celstraf van 23 jaar voor dubbele moord. Hoewel uw familie tijdens de rechtsgang een besa (tijdelijke verzoening) van de familie van de slachtoffers kreeg, mislukten alle (permanente) verzoeningspogingen. In 2003 verliet u dan ook preventief Kosovo en vroeg u asiel aan in Oostenrijk. Tijdens uw afwezigheid werd in 2004 rond uw ouderlijke woning geschoten. De politie bood de hele nacht bescherming, maar kon geen daders inrekenen. Nadat inzake uw asielaanvraag door de Oostenrijkse asielinstanties een weigeringsbeslissing werd genomen, werd u in januari 2006 naar Kosovo gerepatriëerd. Enige tijd later werd uw zoon ziek en moest u met hem naar het ziekenhuis. Onderweg naar het ziekenhuis werden jullie klemgereden door M. (...) en P. P. (...), twee broers van de slachtoffers. U vluchtte samen met uw gezin een nabijgelegen woning binnen en belde de politie op, die ter plaatse kwam en beide broers arresteerde. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking werden bij de P. (...)’s wapens gevonden. Na een verblijf in Kosovo tot maart 2007 vertrok u opnieuw naar Oostenrijk, waar u andermaal asiel aanvraagde. De procedure was nog lopende wanneer u in december 2009 een verontrustende telefoon kreeg van uw echtgenote A. (...). Ze vertelde u dat twee onbekenden jullie zoon even daarvoor aangesproken hadden toen hij onderweg was naar school. Ze vroegen hem naar u en bedreigden u hierbij met de dood. Uw zoon vluchtte onmiddellijk naar huis. U besloot hierop dadelijk naar Kosovo terug te keren om uw gezin op te halen. Na uw terugkeer bleef u zoveel mogelijk binnen. Nadat uw schoonfamilie een smokkelaar had gevonden, vertrokken u, uw echtgenote en uw kinderen naar België, waar jullie op 26 juli 2010 asiel aanvraagden. Jullie verklaarden uit vrees voor de P. (...)’s, met wie jullie in een bloedvete verwickeld zijn, niet naar Kosovo te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 23 december 2009; een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort en dat van uw kinderen; uw huwelijksakte, uitgereikt op 4 juni 2009; de geboorteaktes van uw zoon G’. (...) en uw dochter G”. (...), beide uitgereikt op 22 juni 2010; het vonnis van de arrondissementsrechtbank van Pejë, d.d. 17 april 2002, waaruit blijkt dat uw vader voor de moord op de gebroeders P. (...) tot een gevangenisstraf werd veroordeeld; het arrest in beroep van het Hooggerechtshof te Prishtinë, d.d. 12 december 2002, waarbij het initiële vonnis werd bevestigd; en drie verklaringen, d.d. 20 mei 2010, 28 februari 2007 en 27 januari 2011, waarin onder meer bevestigd wordt dat u in het kader van de bloedvete met de familie P. (...) niet kon rondlopen, naar school gaan of werken.

Nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, vroegen uw broer N. (...) en zijn echtgenote B. (...) (O.V. (...)) op 24 november 2014, uw broer J’. (...) en zijn echtgenote V. (...) (O.V. (...)) op 14 december 2014, en uw broer K. (...) en zijn echtgenote L. (...) (O.V. (...)) op 18 mei 2016 in België asiel aan. Omdat op basis van de gehoren van uw familieleden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling kwam te staan, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is. Tijdens het gehoor d.d. 11 januari 2017 in het kader van dit onderzoek herhaalde u dat u nog steeds niet naar Kosovo kan terugkeren uit vrees voor de familie P. (...) met wie u in een bloedvete, waarin nog steeds geen verzoening bereikt werd, verwickeld bent. U herhaalde dat er in het verleden drie incidenten gebeurden: jullie huis werd beschoten, jullie werden door de P. (...)’s klemgereden en uw zoon werd onderweg van school bedreigd. U was niet op de hoogte van het wedervaren van uw familieleden in Kosovo sinds uw definitieve vertrek. Ter bevestiging van het bestaan van de bloedvete legde u bijkomend een getuigenverklaring, d.d. 29 november 2016, neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 16 februari 2011 erkend werd als vluchteling, deze status vandaag wordt ingetrokken. Er dient immers vastgesteld te worden dat er aan de door u beweerde bloedvete met de P. (...)’s, die volledig door de kanun gereguleerd zou zijn en waarin zowel u als uw broers gevisieerd zouden zijn, anno 2017 geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Hoewel er aan de oorzaak van de door jullie beweerde bloedvete, met name de door jullie vader gepleegde moorden op twee leden van de familie P. (...), niet getwijfeld wordt, legden jullie allereerst tegenstrijdige verklaringen af betreffende de start van deze bloedvete. U verklaarde dat drie dagen na de begrafenis van de door uw vader vermoorde broers de tegenpartij ouderen van het dorp stuurde om jullie mede te delen dat de P. (...)’s op bloedwraak belust waren (CGVS 26 januari 2011, p. 7-8). Uw broers N. (...) en K. (...) zeiden echter dat er bij jullie geen mensen zijn langsgekomen om dit te melden (CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 2; CGVS K. (...), p. 12). Uw broer J’. (...) meende dan weer dat het een nicht was van jullie, die met een P. (...) was gehuwd, die jullie dit ongeveer een maand na de moorden had meegedeeld (CGVS J’. (...), p. 6).

Daarnaast legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de door de P. (...)’s aan jullie toegekende besa. Daar waar N. (...) uitdrukkelijk aangaf dat jullie in het begin besa’s kregen die telkens twee maanden geldig waren – in totaal kregen jullie voor twee jaar een besa – (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 6), beweerden zowel J’. (...) als K. (...) dat deze besa slechts geldig was voor ongeveer een week (CGVS J’. (...), p. 5; CGVS K. (...), p. 12).

Dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld te zijn, blijkt tevens uit uw houding en deze van uw familieleden die geenszins overeenstemmen met de houding van personen die daadwerkelijk in een bloedvete volgens de Kanun verwickeld zijn. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat alle door de (bloed)wraaknemers geviseerde mannen – u en uw broers beweerden mogelijke doelwitten te zijn – zich vanaf het moment waarop de bloedvete wordt uitgesproken verplicht zien zich zoveel als mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. In overeenstemming met deze informatie gaven u en uw broers dan ook aan dat jullie bewegingsvrijheid door de bloedvete aanzienlijk was ingeperkt. Deze aanzienlijke inperking van jullie bewegingsvrijheid hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel u beweerde een voorzichtige houding aangenomen te hebben – u kwam niet buiten en als u voor belangrijke zaken toch buiten ging, was u vergezeld door een oude wijze in wiens bijzijn u volgens de traditionele regels niet vermoord mocht worden (CGVS 11 januari 2017, p. 6) –, blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote tevens dat de traditionele regels inzake jullie bloedvete door de P. (...)’s níét werden toegepast: uw echtgenote gaf zelfs aan te vrezen dat jullie door de tegenpartij binnenshuis konden worden aangepakt (CGVS 26 januari 2011, p. 9; CGVS echtgenote 11 januari 2017, p. 5-6). Dat u het in deze context veilig genoeg achtte om zich in het bijzijn van oude wijzen buitenshuis te verplaatsen – tijdens deze verplaatsingen kwam u overigens leden van de tegenpartij tegen –, is dan ook geenszins aannemelijk. Bovendien blijkt dat, wanneer u zich in Kosovo bevond, u zich regelmatig voor min of meer banale zaken buitenshuis verplaatste. Zo trok u meermaals op familiebezoek (zowel in Kosovo als in Macedonië), ondanks dat uit uw verklaringen blijkt dat familieleden bij u op bezoek konden komen, en bezocht u uw vader meermaals in de gevangenis (CGVS 26 januari 2011, p. 4; CGVS 11 januari 2017, p. 8-9). U gebruikte net als uw broers wekelijks jullie wagen (CGVS 11 januari 2017, p. 11). Ook uw zoon G’ (...), die volgens uw echtgenote nochtans sinds zijn zeven of acht jaar de tegenpartij moest vrezen, ging op onregelmatige basis naar school (CGVS echtgenote 11 januari 2017, p. 6). Ook in België namen jullie niet meteen een voorzichtige houding aan. Hoewel u erkende dat bloedwraak ook in België kan genomen worden (CGVS 11 januari 2017, p. 14), gaven u en G’ (...) op facebook uitdrukkelijk aan in België te verblijven.

Ook uw broer N. (...) blijkt zich, in tegenstelling tot zijn bewering dat hij zoveel mogelijk binnen bleef en voorzichtig was (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 7), frequent in het openbaar te begeven. Uit zijn verklaringen blijkt immers onder meer dat hij persoonlijk documenten ter staving van de door jullie beweerde bloedvete regelde (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 3), dat hij, zij het zelden, vanuit zijn verblijfplaats naar zijn woning [in Dobrixhë] terugkeerde, dat hij bij verschillende familieleden verbleef, hetgeen logischerwijs verplaatsingen inhoudt, en dat hij zijn vader in de gevangenis ging opzoeken (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 7; CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 4; p. 6). Met zijn houding geconfronteerd, beweerde hij dat hij bij verplaatsingen altijd begeleid was, waardoor hij volgens de traditionele regels van de kanun veilig was (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 7; CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 4). Gelet op de hierboven gemaakte vaststelling dat de traditionele (bloedwraak)regels in jullie zaak niet worden gerespecteerd, kan deze rechtvaardiging voor zijn frequente verplaatsingen moeilijk overtuigen. Bovendien blijkt uit zijn facebookaccount geenszins dat N. (...) zich discreet in het openbaar zou verplaatst hebben. Zo poseerde hij de maanden voor zijn komst naar België op de parking van de luchthaven van Prishtinë (facebook N. (...), d.d. 23 oktober 2014), checkte hij in verschillende restaurants en hotels in Klinë, Deçan en Gjakovë in (facebook N. (...), d.d. 26 september 2014 en 25 mei 2014), is hij op verschillende foto's bij/in een Duitse wagen in Savar te zien (facebook N. (...), d.d. 24 september 2014), zijn zijn kinderen, die hij naar eigen zeggen nochtans niet naar school durfde te sturen (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 8; CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 2), op een speelplein te zien (facebook N. (...), d.d. 19 september 2014 en 26 augustus 2014), is hij meermaals voor een gebouw te zien (facebook N. (...), d.d. 20 oktober 2014 en 28 augustus 2014), maakte hij buitenshuis een ludieke foto met fruit (facebook N. (...), d.d. 27 augustus 2014) en blijkt uit een post d.d. 25 april 2014 dat hij in Macedonië was. Ook sinds zijn komst naar België blijkt N. (...) een weinig voorzichtige houding aan te nemen. Hij postte immers onder meer een foto van zijn Belgisch rijbewijs, waaruit blijkt dat dit werd uitgereikt in Kruibeke, hij was te zien bij een verkeersbord waarop de naam van de gemeente waar hij in België verblijft (Rupelmonde, gemeente Kruibeke) te lezen staat en hij postte zelfs zijn exacte woonplaats in Rupelmonde. Nochtans kan een moord in het kader van bloedwraak overal ter wereld worden gepleegd, zoals zowel u als uw broer K. (...) erkenden, en wisten jullie dat er de afgelopen jaren een lid van de familie P. (...) naar België was overgekomen (CGVS 11 januari 2017, p. 14; CGVS K. (...), p. 7-8; CGVS J’ (...), p. 8).

Uw broer J’ (...), die naar eigen zeggen voortdurend opgesloten leefde (CGVS J’ (...), p. 8), verplaatste zich eveneens meermaals buitenshuis in Kosovo. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij sinds de uitbraak van de bloedvete een beetje overal woonde, zowel in Kosovo als in Macedonië (CGVS J’ (...), p. 2). Hij bezocht ook verschillende keren zijn vader in de gevangenis (CGVS J’ (...), p. 4). Uit zijn facebookaccount blijkt bovendien dat hij regelmatig (en soms samen met kennissen) in cafés in de buurt

van Gjakovë incheckte (facebook J'. (...), d.d. 13 juli 2014; 26 april 2014; 15 april 2014; 24 maart 2014; 26 februari 2014; 16 februari 2014; 18 januari 2014).

Hoewel uw broer K. (...) expliciet verklaarde in Dobrixhë door de P. (...)’s vermoord te kunnen worden, keerde hij tijdens zijn verblijf van 2010 tot 2016 in Macedonië – hij verbleef tot in 2010 in Oostenrijk en sindsdien verbleef hij voornamelijk in Skopje – ongeveer vijftien keer naar Dobrixhë terug. Hij legde uit dat hij moest terugkeren omdat jullie moeder daar woont en ze ziek was; bovendien was hij toen samen met een neef, die met een auto met Macedonische nummerplaat reed (CGVS K. (...), p. 3). Deze uitleg voor zijn risicovolle terugkeer naar Dobrixhë overtuigt niet. Gewezen op het feit dat hij ook samen met zijn neef in een Macedonische auto vermoord kon worden, repliceerde hij op onafdoende wijze dat enkel God het wist en bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat jullie moeder ook naar Macedonië kwam (CGVS K. (...), p. 3-4). Het loutere feit dat K. (...) frequent vanuit Macedonië, waar hij bij familie kon verblijven, naar Kosovo terugkeerde, alwaar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar was, is een houding die zo onaannemelijk is dat er aan zijn beweerde vrees om in Dobrixhë gedood te worden geen geloof meer kan worden gehecht. Overigens heeft K. (...) zijn recente verblijfssituatie in Macedonië niet aannemelijk gemaakt. Om dit aan te tonen, werd hem tijdens zijn gehoor zijn Kosovaarse paspoort, dat volgens hem in Kosovo lag, gevraagd. Hij beloofde hierop zijn moeder te contacteren (CGVS K. (...), p. 11). Enkele dagen na zijn gehoor liet zijn sociaal assistente echter weten dat het onmogelijk was voor hem om zijn familie te contacteren, aangezien hij geen contacten meer met zijn familie had. Aangezien u erin slaagde om een getuigenverklaring opgesteld door twee kennissen die in Kosovo wonen, d.d. 29 november 2016, i.e. een vijftal maanden na K.’s (...) gehoor op het Commissariaat-generaal, neer te leggen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door uw broers sociaal assistente geformuleerde rechtvaardiging voor het niet neerleggen van zijn paspoort. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat K. (...) zijn paspoort niet wenste neer te leggen mogelijks omdat hierin informatie staat die slechts moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal. Dat hij zijn quasi onafgebroken verblijf in Macedonië sinds 2010 niet aangetoond heeft, blijkt tot slot tevens uit het hoogst merkwaardige feit dat hij en zijn echtgenote weinig coherente verklaringen aflegden over de plaats waar ze elkaar ontmoetten. Daar waar K. (...) zei dat hij voor het eerst zijn toekomstige echtgenote ontmoette in de Gold Market, een winkel in Skopje (CGVS K. (...), p. 6), herinnerde zijn echtgenote totaal niet meer waar die eerste ontmoeting plaatsvond (CGVS L. (...), p. 2).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat noch u noch uw broers aannemelijk gemaakt hebben in Kosovo uit vrees voor bloedwraak een voorzichtige houding aangenomen te hebben, waardoor tevens de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde bloedvete fundamenteel wordt ondermijnd.

Dit wordt bevestigd doordat er aan uw beweerde problemen in het kader van de bloedvete met de P. (...)’s geen enkel geloof kan worden gehecht.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat twee leden van de familie P. (...) u en uw gezin, die naar het ziekenhuis onderweg waren, een poging ondernamen om jullie op straat tegen te houden. In dit verband sloop er immers een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u aanvankelijk stelde dat dit incident gesitueerd moest worden in 2006, i.e. tussen twee verblijven in Oostenrijk in – u verklaarde van 2003 tot 2006 en van 2007 tot november 2009 in Oostenrijk te hebben verbleven –, jaren voor uw komst naar België in juli 2010 en voordat uw zoon onderweg van school naar huis door de tegenpartij werd aangesproken (CGVS 26 januari 2011, p. 3-4; p. 9-10), beweerde u later dat dit incident ongeveer in december 2009 plaatsvond. Dit was enkele weken na uw laatste verblijf in Oostenrijk, tijdens hetwelk uw zoon door de tegenpartij werd aangesproken, en een zestal maanden voor uw komst naar België (CGVS 11 januari 2017, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het incident zeker plaatsvond en dat u stress had. U vermoedde bovendien dat het incident toch in 2006 had plaatsgevonden (CGVS 11 januari 2017, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter voor een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Overigens kan van iemand die zijn land om specifieke redenen is ontvlucht in alle redelijkheid worden aangenomen dat, zelfs al is het aannemelijk dat de tijd (gedetailleerde) informatie betreffende bepaalde gebeurtenissen en/of betreffende bepaalde omstandigheden van een gebeurtenis kan wegvlakken, deze zich de essentie van zijn asielrelaas zelfs vele jaren na het plaatsvinden ervan voor de geest kan halen. Dat u één van de voornaamste incidenten met de tegenpartij – u verklaarde dat u na dit incident ten volle besepte wat angst betekende (CGVS 11 januari 2016, p. 7) – totaal verkeerd in de tijd situeerde – korte tijd voor een jarenlang verblijf in Oostenrijk of korte tijd voor uw komst naar België –, tast dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van het daadwerkelijk plaatsvinden van dit incident aan. Dit wordt bevestigd doordat u aanvankelijk nog verklaarde dat de politie de twee leden van de familie P. (...) enige tijd had aangehouden – u kon toen niet preciseren hoelang – (CGVS 26 januari 2011, p. 9-10), terwijl u later aangaf dat de twee P. (...)’s zelfs geen minuut door de politie werden aangehouden (CGVS 11 januari

2017, p. 11). Dit wordt ook bevestigd doordat uw broer N. (...), in tegenstelling tot u die aangaf dat enkel de broers P. (...) en M. (...) u blokkeerden (CGVS 11 januari 2017, p. 4), beweerde dat P'. P. (...), de vader van P. (...) en M. (...), erbij was (CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 6). Dat er aan dit incident geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot nog uit het feit dat, ofschoon u beweerde dit incident aan uw familie verteld te hebben, uw broer K. (...) hierover totaal geen informatie had: hij verklaarde uitdrukkelijk niets over uw problemen te weten (CGVS K. (...), p. 11).

Ook aan de bedreiging aan het adres van uw zoon kan geen geloof gehecht worden. Daar waar u aanvankelijk aangaf dat uw zoon door twee mannen in zwarte jas werd aangesproken (CGVS 26 januari 2011, p. 4), beweerde u later dat de man die uw zoon aansprak alleen was (CGVS 11 januari 2017, p. 12). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het kon zijn dat er meerdere personen in de buurt waren (CGVS 11 januari 2017, p. 16). Ook hier kan een loutere aanpassing van uw verklaringen niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, temeer daar uw echtgenote in haar opeenvolgende verklaringen evenmin coherent was. Aanvankelijk gaf ze aan dat jullie zoon tot jullie vertrek naar België, zij het onregelmatig, naar school ging; ook nadat hij door de tegenpartij werd aangesproken, bleef hij naar school gaan (CGVS 11 januari 2017, p. 6). Gevraagd waarom jullie hem naar school bleven sturen, aangezien jullie wisten dat hij door de tegenpartij werd aangesproken, verklaarde ze plotsklaps dat hij sindsdien niet meer naar school ging (CGVS 11 januari 2017, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, zei ze enkel dat het allemaal lang geleden gebeurde, waardoor ze heel veel dingen was vergeten (CGVS 11 januari 2017, p. 7). Zoals hierboven reeds aangestipt, kan het feit dat jullie asielrelaas zich reeds een aantal jaar geleden afspeelde niet als een afdoende uitleg voor essentiële tegenstrijdigheden worden beschouwd, temeer daar het sowieso bevreemdend overkomt dat jullie jullie zoon zonder begeleiding – als uw echtgenote hem niet begeleidde, ging hij naar school met buurjongens; toen uw zoon door de tegenpartij werd aangesproken, was uw echtgenote er niet bij – naar school lieten gaan, terwijl jullie vreesden dat hem sinds zijn zeven of acht jaar iets kon overkomen (CGVS 11 januari 2017, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat jullie de door uw zoon ondervonden bedreiging niet aannemelijk hebben gemaakt.

Tot slot heeft u evenmin het schietincident rond uw woning aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat dit ergens in 2004 tijdens uw verblijf in Oostenrijk was en dat, toen er geschoten werd, uw broer N. (...) thuis was: toen de politie ter plaatse kwam, gaf ze aan N. (...) zelfs een politie-uniform, zodat hij zou kunnen buiten komen om te tonen van waar de schoten kwamen (CGVS 26 januari 2011, p. 10). Uw broer N. (...) verklaarde in dit verband echter dat er voor 2014 nooit werd geschoten (CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 3; p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen, zei hij dat er toch werd geschoten in 2003 of 2004 (CGVS N. (...) 7 januari 2015, p. 7). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een overtuigende uitleg worden beschouwd, temeer daar het opvallend is dat uw broer K. (...) niet de minste informatie over dit schietincident had (CGVS K. (...), p. 15).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde bloedvete met de P. (...) 's en de door u ondervonden problemen in dit verband geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de door uw broers aangehaalde incidenten die in het kader van deze bloedvete voorgevallen zouden zijn.

Dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien nog uit het feit dat u niet de minste informatie had over de door uw broers meegemaakte incidenten, over eventuele politie-interventies in dit verband en over de recent ondernomen verzoeningspogingen. Nochtans zou de dochter van J'. (...) slachtoffer zijn geworden van een ontvoeringspoging, zou er in de buurt van de verblijfplaatsen van uw familieleden geschoten zijn en zou de echtgenote van K. (...) achtervolgd zijn (CGVS J'. (...); CGVS K. (...); CGVS N. (...)). U verklaarde in dit verband dat u niet wist wat uw broers meemaakten en dat het u ook niet meer interesseerde (CGVS 11 januari 2017, p. 12-13). Ook K. (...) wist betreffende de problemen van uw broers niets, behalve dat één van de dochters van J'. (...) slachtoffer geworden was van een ontvoeringspoging (CGVS K. (...), p. 10-11). Nochtans kan van iemand die zijn land om een specifieke reden is ontvlucht redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich blijvend spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het loutere feit dat noch K. (...), noch u informatie hadden betreffende de problemen van jullie familieleden, hoewel jullie in België met elkaar in contact staan, ondermijnt op zich de geloofwaardigheid van deze problemen.

Dit blijkt tevens uit het feit dat uw broers tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende de ontvoeringspoging waarvan J'.s (...) dochter enkele dagen voor zijn komst naar België het slachtoffer zou zijn geworden. Daar waar K. (...) beweerde dat J'.s (...) dochter E. (...) hiervan het slachtoffer werd (CGVS K. (...), p. 10), zei J'. (...) dat het zijn dochter E'. (...) was (CGVS J'. (...), p. 9). Aan deze ontvoeringspoging kan bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht.

Ook aan het door uw broer K. (...) aangehaalde incident – zijn echtgenote zou in het bijzijn van uw moeder door de tegenpartij zijn achtervolgd – kan door enkele tegenstrijdigheden geen enkel geloof

worden gehecht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei hij dat deze achtervolging in april 2016, i.e. enkele weken voor zijn gesprek aldaar, d.d. 23 mei 2016, plaatsvond (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 10 juni 2016, beweerde hij echter dat dit incident drie en een halve maand à vier maanden voor dit gesprek plaatsvond: het was in februari 2016, twee à drie weken na zijn huwelijk op 11 februari 2016. Hiermee geconfronteerd, ontkende hij zijn eerdere verklaringen (CGVS K. (...), p. 17-18). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, temeer daar het incident volgens zijn echtgenote drie à vier weken voor hun vertrek uit Kosovo plaatsvond (CGVS L. (...), p. 3). Voorts zei K. (...) tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat hij zijn echtgenote in Macedonië had ontmoet: hij sprak nooit met haar in Kosovo af en de enige keer dat hij en zijn echtgenote er samen waren was ten tijde van hun huwelijk (CGVS K. (...), p. 6). Even later zei hij echter dat zijn echtgenote twee à drie weken na het huwelijk in Kosovo achtervolgd werd door de tegenpartij en dat hij toen thuis in Dobrihë was. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen waaruit bleek dat ze enkel ten tijde van hun huwelijk samen in Kosovo waren, zei hij dat ze in werkelijkheid twee à drie keer samen in Kosovo waren (CGVS K. (...), p. 18). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan wederom niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw broer K. (...) en zijn echtgenote de achtervolging door de P. (...)’s in 2016 niet aannemelijk hebben gemaakt.

De ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde bloedvete blijkt tot slot nog uit het feit dat de geloofwaardigheid van de door J’. (...) en N. (...) aangehaalde schietincidenten in augustus 2014 (CGVS J’. (...), p. 6-7; CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 9) en van de door N. (...) vermelde achtervolging door de P. (...)’s op 12 april 2013 (CGVS N. (...) 16 december 2014, p. 4) danig aangetast wordt doordat uit N.’s (...) en J.’s (...) facebookaccounts geenszins blijkt, zoals hierboven reeds aangestipt, dat ze ten gevolge van deze incidenten hun levensstijl enigszins zouden hebben aangepast. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen wordt niet getwijfeld. Ook het feit dat uw vader twee leden van de familie P. (...) heeft vermoord en daarvoor een gevangenisstraf heeft gekregen staat hier niet ter discussie. Aan de door u neergelegde verklaringen ter bevestiging van de door u beweerde bloedvete kan geen enkele bewijskracht worden toegekend. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier, zoals hierboven uitgebreid is gebleken, geenszins het geval is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007,

nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 77 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin verduidelijkt op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl, zoals reeds opgemerkt, vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad kan desbetreffend slechts vaststellen dat met toepassing van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet op 26 juli 2010 het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgelegd (administratief dossier, stuk 43, bijlage 26) en dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook correct in het Nederlands is verlopen zoals bepaald bij artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

In casu werd door verwerende partij vastgesteld dat er aan de door verzoekende partij beweerde bloedvete met de P.'s, die volledig door de *kanun* gereguleerd zou zijn en waarin zowel zij als haar broers gevisieerd zouden zijn, anno 2017 geen enkel geloof meer kan worden gehecht, gelet op belangrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en haar familieleden aangaande de start van de door hen beweerde bloedvete, de hen toegekende *besa*, de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend in het kader van deze bloedvete en de door de broers van verzoekende partij aangehaalde incidenten die in het kader van deze bloedvete voorgevallen zouden zijn, en gelet op het feit dat, hoewel verzoekende partij en haar broers aangaven dat hun

bewegingsvrijheid door de bloedvete aanzienlijk was ingeperkt, uit verschillende vaststellingen blijkt dat zij geenszins een voorzichtige houding hebben aangenomen.

Uit wat volgt blijkt dat door verzoekende partij geen afdoende argumenten worden bijgebracht om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij vooreerst dat er niet getwijfeld wordt aan de oorzaak van de bloedvete, aan de Albanese origine van verzoekende partij en haar familieleden, aan hun Kosovaars staatsburgerschap en aan het feit dat het van algemene bekendheid is dat bloedwraak nog steeds leeft in Kosovo.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat het loutere feit dat haar vader destijds twee leden van de familie P. vermoordde, op zich niet aantoonst dat verzoekende partij en haar familieleden sindsdien in een bloedwraak verkeren. Evenmin is de verwijzing naar het bestaan van het fenomeen van bloedwraak in Kosovo en hun Albanese origine voldoende om aan te tonen dat zij en haar familie inderdaad in een bloedwraak verkeren sinds deze door haar vader gepleegde moorden op twee leden van de familie P.. Immers volstaat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.8.1. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, tracht verzoekende partij deze te verklaren door te verwijzen naar het tijdsverloop sinds de feiten en de opmerking dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op details. Het feit dat haar broers K. en N. andere verklaringen aflegden over de start van de bloedvete kan volgens haar tevens verklaard worden door hun jonge leeftijd op dat moment. Verder moet nog rekening gehouden worden met de scholingsgraad van verzoekende partij en de stress die een gehoor met zich meebrengt. De onwetendheid van haar broers aangaande bepaalde feiten valt voorts te verklaren door het gegeven dat zij er zelf niet bij aanwezig waren. Verzoekende partij benadrukt dat zij en haar broers op verschillende plaatsen woonden en dat ze geen contact hadden met elkaar. Eens in België, wilden ze niet meer met negatieve gebeurtenissen geconfronteerd worden en bovendien is haar broer K., die in het verleden veel heeft meegemaakt, "*psychisch niet helemaal in orde*" waardoor hij de feiten op verwarrende wijze weergeeft. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat het gehoorverslag nooit een letterlijke weergave van de verklaringen van de asielzoeker bevat en dat het gehoor steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken, verloopt. De tegenstrijdigheden zijn dan ook te wijten aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekende partij en haar broers.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer niet kan overtuigen en geenszins van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er vooreerst op dat van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

Verder is de Raad van oordeel dat het tijdsverloop sinds de feiten niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en haar familieleden te verklaren. Immers kan van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij en haar familieleden staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door te verwijzen naar de jonge leeftijd van haar broers K. en N., wijst de Raad erop dat haar broers bij de start van de

bloedvete respectievelijk 23 en 15 jaar oud waren. De Raad is van oordeel dat van een persoon die op het ogenblik van de gebeurtenissen op een leeftijd van vijftien jaar is gekomen en derhalve geen *infans* is, in redelijkheid mag worden verwacht dat deze de gebeurtenissen die hem zijn overkomen en/of waarvan hij kennis kreeg en die een wezenlijk element uitmaken van het door hem voorgehouden asielrelaas naar waarheid kan mededelen. Zulks geldt des te meer voor K., die op het moment van de start van de bloedvete reeds 23 jaar was.

Evenmin kan door de Raad worden ingezien waarom ter correcte weergave van feitelijkheden die men in zijn persoonlijke leefomgeving heeft waargenomen een zekere scholingsgraad noodzakelijk zou zijn.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij stress had, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens het verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift erop duidt dat haar broer K. psychische problemen heeft wat er volgens haar toe leidt dat hij de feiten op verwarrende wijze weergeeft, merkt de Raad op dat zij ter staving van deze problemen geen medisch attest heeft bijgebracht, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden.

Voorts is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoekende partij en haar broers elkaar zouden inlichten over de problemen die zij kenden in het kader van de bloedvete, gezien deze informatie hen zou toelaten een correcte inschatting te maken van hun eigen huidige situatie. Bovendien, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij en haar broers geen contact hadden, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen tijdens haar gehoor blijkt dat verzoekende partij wel degelijk regelmatig – voor de komst van haar broers naar België om de twee à drie weken – contact had met haar broers (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 2), waardoor het des te opmerkelijker is dat verzoekende partij en haar broers er niet in slagen eenduidige verklaringen af te leggen over de problemen die zij hebben meegemaakt in het kader van de bloedvete. Waar verzoekende partij nog stelt dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de wijze waarop haar verklaringen en die van haar broers genoteerd werden tijdens hun gehoor, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij blijft evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat hun verklaringen op een foutieve wijze werden neergeschreven. Tevens laat zij na aan te duiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling hun verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven, waardoor zij evenmin aantoonde dat hun verklaringen verkeerd werden vertaald.

2.2.9. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij, in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van één versie van de gegeven verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het aanvoeren van allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaringen.

In verband met de tegenstrijdigheden aangaande de duur van de gegeven *besa*, stelt verzoekende partij dat deze geldig was voor 1 tot 2 weken en ongeveer in een periode van twee jaar verschillende keren werd gegeven door de tegenpartij. De Raad wijst er evenwel op dat, in tegendeel tot wat verzoekende partij beweert, haar broer N. duidelijk aangaf dat de *besa*'s twee maanden geldig waren en dat zij in totaal voor twee jaar een *besa* kregen (gehoorverslag CGVS N. d.d. 16/12/2014, p. 6 (administratief dossier, stuk 39, landeninformatie, deel 2)), terwijl haar broers J' en K. stelden dat deze *besa* slechts geldig was voor ongeveer een week (gehoorverslag CGVS J' d.d. 16/04/2015, p. 5 en gehoorverslag CGVS K. d.d. 10/06/2016, p. 12 (administratief dossier, stuk 39, landeninformatie, deel 2)). Dat deze nog verlengd zou zijn geweest, geven zij nergens aan. Integendeel, K. stelde uitdrukkelijk dat de *besa* amper een week duurde en “(n)adien niet meer” (gehoorverslag CGVS K. d.d. 10/06/2016, p. 12 (administratief dossier, stuk 39, landeninformatie, deel 2)).

Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij aangaande het incident waarbij twee leden van de familie P. een poging ondernamen om haar en haar gezin, die naar het ziekenhuis onderweg waren, op straat tegen te houden aanvankelijk nog verklaarde dat de politie de twee leden van de familie P. enige tijd had aangehouden, terwijl zij later aangaf dat de twee P.'s zelfs geen minuut door de politie werden aangehouden, stelt verzoekende partij dat zij niet weet wat er met de twee P.'s is gebeurd en enkel weet dat ze op het moment zelf wel zijn ondervraagd en dat er wapens bij hun thuis werden gevonden, doch weet zij niet of ze nadien werden gearresteerd en veroordeeld. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 januari 2011 uitdrukkelijk aangaf dat de broers door de politie enige tijd werden aangehouden (administratief dossier, stuk 26, gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2011, p. 9-10), hetgeen derhalve geenszins strookt met haar latere verklaring dat ze zelfs geen minuut door de politie werden aangehouden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 11) en haar verklaring in haar verzoekschrift dat ze enkel op het moment zelf werden ondervraagd.

In verband met de bedreiging aan het adres van haar zoon, duidt verzoekende partij erop dat haar zoon inderdaad door één man werd aangesproken, doch bleef één man iets verderop staan. De Raad is evenwel van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Door verzoekende partij werd immers tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 januari 2017 uitdrukkelijk verklaard dat de man die haar zoon aansprak alleen was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 12).

Inzake de tegenstrijdige verklaringen van haar broers J'. en K. betreffende de ontvoeringspoging waarvan J'.s dochter enkele dagen voor zijn komst naar België het slachtoffer zou zijn geworden, betoogt verzoekende partij dat K. de dochters van J'. nooit gezien heeft, waardoor het dan ook niet abnormaal is dat hij de twee meisjes door elkaar haalt. De Raad herhaalt evenwel dat redelijkerwijze verwacht mag worden dat de broers correct op de hoogte zijn van elkaars problemen in het kader van de bloedvete en hierover eenduidige verklaringen kunnen afleggen.

Ten slotte weerlegt verzoekende partij met de uitleg in haar verzoekschrift dat de echtgenote van K. in Kosovo woonde en zij regelmatig naar Macedonië kwam, dat ze mekaar leerden kennen in een winkel (*Gold Market*) in Macedonië, dat K. naar Kosovo ging om te huwen met zijn vrouw en dat hij toen in de woning van zijn moeder verbleef, op geen enkele wijze *in concreto* de vaststelling in de bestreden beslissing dat K. en zijn echtgenote weinig coherente verklaringen aflegden over de plaats waar ze elkaar ontmoetten – K. stelde dat hij voor het eerst zijn toekomstige echtgenote ontmoette in de *Gold Market*, een winkel in Skopje, terwijl zijn echtgenote totaal niet meer herinnerde waar die eerste ontmoeting plaatsvond – en de vaststelling dat K. aanvankelijk verklaarde dat hij zijn echtgenote in Macedonië had ontmoet, dat hij nooit met haar in Kosovo afsprak en dat de enige keer dat hij en zijn echtgenote er samen waren ten tijde van hun huwelijk was, terwijl hij even later zei dat zijn echtgenote twee à drie weken na het huwelijk in Kosovo achtervolgd werd door de tegenpartij en dat hij toen thuis in Dobrihtë was.

2.2.10.1. Voorts benadrukt verzoekende partij dat haar bewegingsvrijheid en die van haar broers wel degelijk beperkt was in Kosovo. Soms konden zij evenwel niet anders, en dienden zij zich toch buiten te begeven, ondanks zij de familie P. inderdaad niet vertrouwden. In het bijzijn van de oude wijzen namen zij dan toch het risico om zich te verplaatsen. Daarnaast onderstreept verzoekende partij dat noch zij noch haar zoon op facebook hebben aangegeven waar zij juist verbleven in België. Wat betreft het facebookgebruik van haar broer N., bemerkt verzoekende partij dat hij een andere naam opgaf, namelijk N. G., en dat hun belagers hem op basis van de foto's op facebook niet kunnen herkennen daar ze hem enkel kenden als vijftienjarige. Inzake de facebookpagina van haar broer J'. duidt verzoekende partij erop dat het hier over een korte periode gaat en dat haar broer niet nagedacht heeft over de gevolgen van facebook. Bovendien betreffen het enkel foto's van een plaats bij hem in de buurt en ook hij verplaatste zich steeds met de oude wijzen. Verder stelt verzoekende partij dat haar broer K. tijdens zijn verblijf in Macedonië van 2010 tot 2016 zijn moeder slechts 10 à 15 keer opzoekt, hetgeen over deze tijd niet veel is. Daarnaast bevestigt verzoekende partij dat het paspoort van K. kwijt is, doch voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een document dat de recente verblijfssituatie van K. in Macedonië moet aantonen (bijlage 2 van het verzoekschrift).

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vanaf het moment waarop een bloedvete wordt uitgesproken, alle door de (bloed)wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht zien zich zoveel als mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood (administratief dossier, stuk 39, landeninformatie, deel 3). Verzoekende partij en haar broers gaven weliswaar aan dat hun bewegingsvrijheid door de bloedvete aanzienlijk was ingeperkt, en verzoekende partij houdt ook in haar verzoekschrift vol dat hun

bewegingsvrijheid wel degelijk beperkt was, doch benadrukt de Raad dat het tegendeel blijkt uit hun verklaringen.

Wat betreft de houding van verzoekende partij zelf wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) het onaannemelijk is dat verzoekende partij het in de door haar geschetste context – zij en haar echtgenote gaven aan dat de traditionele regels inzake hun bloedvete door de P.'s niet werden toegepast en haar echtgenote gaf zelfs aan te vrezen dat zij door de tegenpartij binnenshuis konden worden aangepakt – het veilig genoeg achtte om zich in het bijzijn van oude wijzen buitenshuis te verplaatsen; (ii) dat verzoekende partij zich ook voor min of meer banale zaken buitenshuis verplaatste, zoals familiebezoeken en bezoeken aan haar vader in de gevangenis; (iii) dat zij net als haar broers wekelijks de wagen gebruikte; (iv) dat haar zoon, die nochtans volgens haar echtgenote sinds zijn zeven of acht jaar de tegenpartij moest vrezen, op onregelmatige basis naar school ging; en (v) dat, hoewel zij erkende dat bloedwraak ook in België genomen kan worden, zij en haar zoon G. op facebook uitdrukkelijk aangaven in België te verblijven. Met de loutere opmerking dat ze soms niet anders konden dan zich buiten te begeven en dat zij dit telkens deden in het bijzijn van de oude wijzen, stelt verzoekende partij voormelde vaststellingen geenszins in een ander daglicht. Ook met de bemerking dat noch verzoekende partij noch haar zoon op facebook hebben aangegeven waar zij juist verbleven in België doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij niettemin op facebook hebben aangegeven in België te verblijven, hetgeen de door verzoekende partij voorgehouden vrees om gedood te worden in het kader van een bloedwraak, waarbij zij aangaf dat bloedwraak ook in België genomen kan worden, ondergraaft.

In verband met de houding van haar broer N. wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) hij zich frequent in het openbaar begaf; (ii) dat uit zijn facebookaccount blijkt dat deze verplaatsingen in het openbaar geenszins discreet waren; (iii) dat ook sinds zijn komst naar België N. een weinig voorzichtige houding blijkt aan te nemen, daar hij onder meer op facebook een foto postte van zijn Belgisch rijbewijs, waaruit blijkt dat dit werd uitgereikt in Kruike, tevens een foto postte waar hij te zien was bij een verkeersbord waarop de naam van de gemeente waar hij in België verblijft te lezen staat en hij zelfs zijn exacte woonplaats op facebook postte. Waar verzoekende partij dienaangaande stelt dat haar broer een andere naam opgaf, namelijk N.G., en dat hun belagers hem op basis van de foto's op facebook niet kunnen herkennen daar ze hem enkel kenden als vijftienjarige, bemerkt de Raad evenwel dat N. voor zijn facebookprofiel wel degelijk zijn echte naam N. B. heeft gebruikt (administratief dossier, stuk 39, landeninformatie, deel 1) en zich dan ook blootstelt aan het risico om gevonden te worden door de familie P. waarmee zijn familie in een bloedwraak zou verkeren.

Ook aangaande haar broer J'. wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij zich meermaals buitenshuis verplaatste in Kosovo, daar (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds de uitbraak van de bloedvete een beetje overal woonde, zowel in Kosovo als in Macedonië en hij ook verschillende keren hun vader in de gevangenis bezocht, en (ii) uit zijn facebookaccount blijkt dat hij regelmatig (en soms samen met kennissen) in cafés in de buurt van Gjakovë incheckte. Wat betreft de bemerking dat hij telkens vergezeld was van de oude wijzen, herhaalt de Raad dat deze rechtvaardiging voor zijn frequente verplaatsingen moeilijk kan overtuigen gelet op de hierboven gemaakte vaststelling dat de traditionele (bloedwraak)regels in hun zaak niet worden gerespecteerd. Dat haar broer zich voor dergelijke eerder banale zaken regelmatig buitenshuis begaf, valt evenmin te verenigen met hun bewering geïsoleerd te worden in het kader van een bloedwraak.

Wat ten slotte het gedrag van haar broer K. betreft, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat (i) K. frequent vanuit Macedonië, waar hij bij familie kon verblijven, naar Kosovo terugkeerde, alwaar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar was, en (ii) dat hij bovendien zijn recente verblijfssituatie in Macedonië – hij zou sinds 2010 quasi onafgebroken in Macedonië verbleven hebben – niet aannemelijk gemaakt heeft. Verzoekende partij stelt hierover dat het slechts 10 à 15 keer was dat K. vanuit Macedonië naar Kosovo terugkeerde om hun moeder te bezoeken. De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat K., indien hij werkelijk zou vrezen voor zijn leven omwille van de bloedwraak met de familie P., verschillende keren het risico nam om naar Dobrihtë (gemeente Gjakovë) terug te keren, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hun moeder ook naar Macedonië kwam. Wat betreft het document dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2) dat de recente verblijfssituatie van K. in Macedonië moet aantonen, stelt de Raad vast dat dit een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.11. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig is en dat verwerende partij zich eenzijdig focust op verklaarbare tegenstrijdigheden, zonder enige aandacht te hebben voor de omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoekende partij over de kern van haar

asielrelaas, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing – met name de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zowel de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij als tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar familieleden aangaande elementen die de kern van hun asielrelaas betreffen, en de verschillende vaststellingen waaruit blijkt dat de houding van verzoekende partij en haar broers geenszins overeenstemt met de houding van personen die daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld zijn – weerleggen dan wel verklaren. De Raad is van oordeel dat verwerende partij op basis van deze vaststellingen terecht besluit dat aan de door verzoekende partij en haar broers beweerde bloedvete met de P.'s en de door hen ondervonden problemen in dit verband geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij desbetreffend na aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

2.2.12. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat *“tegenpartij er alles aan doet om de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen”*, hetgeen aantoonde *“dat er een zekere vooringenomenheid van het CGVS was en men hierdoor met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens simpelweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal”*, waarbij zij tevens opmerkt dat *“de Raad voor Vreemdelingenzaken reeds eerder oordeelde in de aanvragen van de broers dat ook hen het statuut van politiek vluchteling moet toegekend worden omdat verzoeker erkend werd als politiek vluchteling”* en dat *“hierdoor verzoeker terug opgeroepen werd en om de oren geslaan werd met de interview van zijn familieleden”*, herhaalt de Raad evenwel dat verwerende partij op grond van voormelde vaststellingen – met name de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zowel de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij als tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar familieleden aangaande elementen die de kern van hun asielrelaas betreffen, en de verschillende vaststellingen waaruit blijkt dat de houding van verzoekende partij en haar broers geenszins overeenstemt met de houding van personen die daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld zijn – terecht besluit dat aan de door verzoekende partij en haar broers beweerde bloedvete met de P.'s en de door hen ondervonden problemen in dit verband geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Dat er in hoofde van verwerende partij sprake was van een zekere vooringenomenheid en dat er met argwaan geluisterd werd naar hun verhaal, toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan.

2.2.13. Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat twee broers van haar erkend werden als vluchteling in Oostenrijk en dat één broer van haar in Duitsland erkend werd als vluchteling, oordeelt de Raad dat, daargelaten dat verzoekende partij dit op geen enkele manier staft, deze niet dienstig is. Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst, kan eenzelfde beoordeling van haar asielaanvraag niet worden verantwoord. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de (beweerde) erkenning van haar broers teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.14. Wat betreft de overige stukken die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, met name verschillende verklaringen ter bevestiging van de door verzoekende partij en haar broers beweerde bloedvete (bijlagen 3, 4 en 5), bemerkt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover die gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Overigens betreffen het slechts faxberichten/fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2.16. Gelet op hetgeen voorafgaat bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 38, 39 en 40), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 januari 2017 de kans kreeg om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT